

Kouzelník

Přemysl Krejčík

66. LETNÍ ŠKOLA
SLOVANSKÝCH
STUDIÍ V PRAZE
Filozofická fakulta Univerzity Karlovy

Jamesovi, kouzelníkovi

Jako zázrakem jsem prošel letištní kontrolou bez zádrhelu a poprvé vkročil na irskou půdu. „Tak co, dobrý?“ zeptal jsem se, přestože zdánlivě nebylo koho. Krabice v mojí ruce se souhlasně zatřásla.

Usmál jsem se a vzpomněl si na starého známého...

Říkávalo se mu Kouzelník a – budete se divit – byl to kouzelník. Nenosil na hlavě špičatou čapku ani nejezdil po Praze ve voze taženém kohouty, ale pražský kouzelník to zkrátka byl. Ten s velkým K. Nepotřeboval jiné jméno. Každý hned věděl. Když jste ho potkali v baru, obvykle nahodil svůj lišácký výraz, dopil panáka whisky a vytáhnul balíček karet.

„Vyber si jednu,“ obrátil na mě pohled, oči tentokrát vyhaslé, úplně bez zájmu.

„Tenhle trik znám.“

„Ještě nevíš,“ ukázal na mě prstem a pak se tou samou rukou pokusil už asi po páté vypít prázdnou skleničku. „Ještě nemáš tucha, jaký kouzlo ti teď ukážu.“

„Znám je všechny,“ odpověděl jsem a všiml si, že jeho jindy zářivě bílá košile pod steampunkově vyzdobenou vestou, je špinavá a pomačkaná. Jako by se už celé dny nepřevlékl.

„Kdys naposled vylezl ven?“ naklonil jsem se k němu s jistou nedůvěrou. Vůbec se mi nelíbilo vidět ho posedávat

samotného u stolu v šeru jednoho z podzemních pražských non-stopů.

Pamatoval jsem si dobře jeho začátky, raketový start a předvádění kouzel na místech, kde byste takovou show rozhodně nečekali. Ukazoval svoje umění na nejvybranějších večírcích, modelky nechávaly postávat svoje nagelované fotbalisty a dobře oblečené stárnoucí podnikatele ve foyer, jen aby se šly podívat na ty jeho nejobyčejnější kousky. A myslím, že právě v tom to celé bylo. Kouzelník byl sice vždycky hezčí než já, ale žádný plakátový krasavec to taky nebyl. Lidem nicméně trvalo poměrně dlouho si toho všimnout. Jeho neodolatelný šarm dokázal zahladit nedostatky a z každého neduhu naopak udělat obrovskou, na odiv hrdě vystavenou, přednost. Nejspíš tak se z kluka z blbé rodiny, z bytu na periferii, stal nejdřív středobod domácích snobských sešlostí, o něco později kouznil pro šejky na blízkém východě a jednou mi poslal video, kde něco totálně na mol křičí do kamery telefonu a zdá se, že se mu podařilo rozpoutat nečekaně divokou párty na původně velice oficiální sešlosti na italské ambasádě v Limě.

„Kámo, ty Peruánky jsou úplně šílený!“ snažil se se svou německy znějící angličtinou překřičet všeobecný ruch. „Holky, pozdravte Martina!“ A jako na povel mi snad desítka zmalovaných jihoamerických modelek začala mávat a překřikovat se.

Vidět ho teď takhle byl tedy vcelku šok.

„Kdy jsem naposled co?“ zeptal se nepřítomně a dál žmoulal balíček karet. Pořád mluvím o kartách, já vím, přitom je na svých vystoupeních nepoužíval téměř nikdy. Jen v barech a

hospodách je nedal z ruky. A musím uznat, že kdyby karty nevzbuzovaly dojem kouzelnické průměrnosti, věřím, že jen s nimi by udělal slušnou kariéru. Jeho vystoupení ovšem nestála na kartách, stejně jako nestála na přeřezávání krabic s asistentkou uvnitř nebo na levitování fretky. Sázela na humor a příběh. To, co předváděl, bylo něco mezi vypravěčstvím, stand-upem, divadlem a ano, objevilo se i pár kouzel.

„Vyber si kartu,“ vyzval mě znovu. Sáhnu jsem po balíčku, ale ten se v tu chvíli rozletěl všemi směry – několik karet skončilo v mojí sklenici piva, něco na stole, víc pod ním, jiné letěly až k terči na šipky přes uličku. „Kurník, tohle... to ještě nebylo ono... Já to pak seberu,“ mávnul rukou, když jsem vytáhl pikovou dámu a křížovou sedmičku ze sklenice a máváním se je pokoušel osušit.

„Co se s tebou, ty vole, děje?“

„Čtyry dny.“

„Co čtyry dny?“

„Jsem nevylez z tohoto pajzlu. Chybí mi porno,“ vzlyknul.

„Jo, přesně to ti teď chybí nejvíc,“ neodpustil jsem si. „Odvedu tě domů, co ty na to?“

„Ne!“ napřímil se a skoro to vykřikl. „Ještě tu musím bejt. Ještě nemám zpátky svý magický... cosí!“ A v tu chvíli mi došlo, že když už jsem se stal svědkem nepravděpodobného vzestupu kouzelníkova, uvidím z první řady také jeho pád.

„Je ve sklepe...“ řekl po chvíli, oči upřené kamsi nad mou hlavu, což nebylo nic těžkého, protože já se právě skláněl pod stolem a sbíral karty.

„Co je ve sklepe?“ Vynořil jsem se zpátky.

„Moje magický... tentononc, co asi? Nemůžu odejít, dokud tam je. Číhám tu a čekám. Takhle nemám vůbec nic.“

„Tak popros barmanku, ať tě pustí do sklepa,“ odseknul jsem, možná zbytečně příkře. Ten člověk očividně potřeboval pomoc, a i když mluvil v metaforách... nejsem psycholog a nevěděl jsem, co přesně se mi snaží říct, ale o něco se rozhodně pokoušel.

Naklonil se ke mně a pevně mě chytil za kravatu. „Nemůžu. Nechápeš to?“

„Vole, pusť mě. Jsi nadranej, tohle nemá cenu.“

„Pomoc.“

A řekl to tak, že se nedalo odmítnout. Tedy, dalo. Ale když už jsem ho vážně nerad viděl takhle, těžko bych ho chtěl vidět na dně ještě hlubším, zakopávat se do písku.

„Tak fajn, dobře. Co mám udělat?“

„Je to snadný,“ zase se stáhnul na svou stranu stolu. „Prostě zajdi do sklepa a přines mi to.“

„A jak to prosím tebe vypadá?“

Kouzelník se křivě pousmál, na vteřinku mu v očích problikla ta samá jiskra, díky které ještě před pár týdny bral za jedno vystoupení tolik, kolik já za celý rok. Pak si položil hlavu a s mumláním čehosi nesrozumitelného – cosi mi ale napovídá, že magické formule to nebyly – usnul.

Měl jsem to nechat být. Vytáhnout ho po schodech nahoru, zavolat mu taxíka a odvézt ho domů. Jenže jsem nemohl. Proč? Jistě, prožili jsme spolu dětství, dospívání a jestli mě někdo dobře zná, je to právě on. Ale roli sehrála i prostá zvědavost.

66.

LETNÍ ŠKOLA SLOVANSKÝCH STUDIÍ V PRAZE

Filozofická fakulta Univerzity Karlovy

Zvedl jsem se tedy od stolu a drze si otevřel dveře do sklepa. Nepříliš dobře osvětlené schody vedly do hlubin pod podnikem, jejich konec se ztrácel ve tmě. Sestupoval jsem dlouho, zdálo se mi skoro nemožné, jak dlouho, když tu náhle: „Kdo?“ ozval se démonicky hluboký hlas. Leknul jsem se, pravda. Ale nenechal jsem se tímhle trikem vyvést z míry.

„Jsem švarný jinoch zvaný Martin a přišel jsem ve jménu Kouzelníka. Toho s velkým K!“ zahřímal jsem, snad to bylo tím pivem v krvi společně se skutečností, že jsem si připadal jako bych se ocitl ve filmové pohádce.

Sklep – dosud ponořený ve tmě – se najednou rozzářil jasným světlem. Sešel jsem poslední tři schody a ocitnul se v prostorné místnosti plné vitrín. Snažil jsem se nehnout ani brvou, jako by se snad pod non-stopem namísto skladu pivních sudů a balíčků slaných brambůrků nacházela tajná muzea zcela běžně.

Původce hlasu jsem ovšem nikde neviděl.

„Mám, co chce Kouzelník,“ sdělil mi hlas to, co jsem si ovšem dokázal docela dobře domyslet sám.

„A máš taky tělo, nebo to má naopak on? Jsem dobrý vyjednávač, můžu zařídit, aby ti ho vrátil výměnou za svoje... ehm, za své magické... něco.“ Ať už se tady dělo cokoli, nejjistější je v každém boji přistoupit na pravidla hry, jak jsem dobře věděl.

„Tělo mám,“ odpověděl ten nepřírozeně hluboký hlas a z chodby vedoucí od severní části místnosti – doposud jsem si jí nevšiml, ale ano, celou dobu musela ústit za vitrínou, co v ní pod světlem leželo cosi připomínající lidské dlaně s pahýly prstů – vyšel asi tak třicet centimetrů vysoký mužiček s křídly připnutými na zády.

„A ty jsi?“

„Hospodská víla. No nečum tak, ty taky nejsi zrovna krasavec,“ zpražil mě pidimužík hlasem samotného Satana.

„Ehm, jo. Chápu.“

„Ale prosím tě,“ opovržlivě si mě změřil zdola nahoru a pak ještě jednou v opačném směru. „Jako bys o nás někdy slyšel. Všechny pražský pověsti nás zamlčely.“

„To je mi líto, já...“

„Není,“ oponoval. „Mně ostatně taky ne,“ obešel vitrínu, ukázal na ni a řekl – „to zbylo po hejkalech, než je vyhubili. Všechno, co tady vidíš, jsou pozůstatky vymřelých stvoření starý Prahy. Jen po nás nikdo nešel, protože se na nás zapomnělo.“

„Co můžu udělat, abych získal Kouzelníkovu magický... tentononc... zpátky?“ zeptal jsem se raději dřív, než mi začne ukazovat usekané hlavy vodníků, a snažil jsem se nedívat směrem, kde jsem je možná zahlédl. Mužiček zastříhal křídly na zádech a opatrně se bokem opřel o vitrínu.

„Tak Kouzelníkovi se zachtělo dostat moc zpátky, hmmm, to je mi pěkný! A pochlubil se, jak se mnou vyběhnul, když ji dostával?“

„Promiňte, já netuším, o čem...“

„Ne, netušíš! Abys taky tušil! Tak já ti to řeknu, ty masňáku. Kde myslíš, že najednou vzal ten talent? A proč myslíš, že

jsme mu ho dali?“ odpověděl si druhou otázkou na tu první. „Ani se o to nepokoušej,“ zastavil mě, sotvaže jsem se nadechl k odpovědi. „Slíbil, že pomůže, že nás všechny odveze a rozhází v hospodách po světě. Někde, kde se nám bude dařit líp, kde je čistší vzduch.“ Na vteřinu to vypadalo, jako by se zasní, pokud se mi tedy podařilo v jeho bramborovitém obličejí správně přečíst výraz. „Mně slíbil Dublin! Hudba a zpěv každé večír, pinty Guinnessu a za svítání usínat v sudech od whisky. A taky lepríkónský holky, hohó, víš určitě, co tím myslím.“

„Myslím, že si to trochu idealizuješ. Irsko – a Dublin obzvlášť – už není jako...“

„Ticho tam! Já vím přesně, co chci. A to mi Kouzelník nedal. Vzít si dáreček, to jó, ale zaplatit? Ne ne, to se nechce nikomu!“

„Co kdybych ho přivedl a promluvili byste si jako rozumní...“

„Ten parchant sem dolů neudělá ani krok, jestli nechce skončit pod sklem!“ vykřiknul skrček, ukázal na prázdnou vitrínu po mojí pravici a výhrůžně roztáhl křídla. „Ale poslouchej, jestli se za něj zaručíš, můžeš mu jeho talent – tu jeho magickou moc –,“ po těch slovech si odplivnul, „donýst. Když mě porazíš v pěstním souboji! Ale varuju tě, člověče, umím rychle lítat!“

Vzpomněl jsem si na všechno, co pro mě Kouzelník udělal. Jak mě vezl do nemocnice se zlomenou nohou, a to jsem si ji zlomil při pokusu ho nakopnout, jenže jsem trefil okované dveře. Jak mi půjčil peníze, když byl na vrcholu a nechtěl je nikdy vrátit. Jak mě vytrvale vychvaloval před svojí sestřenkou, do které jsem byl v pubertě bláznivě zamilovaný, a i když z toho stejně nic nebylo, kdo by to pro vás udělal?

„Tak dobře,“ souhlasil jsem. „Jdu do toho.“

O dvacet minut později jsem seděl zpátky u stolu. Zpocený, unavený, udýchaný a myslím, že z ušního lalůčku mi tekla krev, jak se mi do něj ten zakrslík zahryzнул, načež jsem ho zběsile odtrhnul a mrštil jím proti zdi. Nebojoval zrovna podle pravidel boxu, ale na druhou stranu, co já vím o tom, jak boxují hospodské víly? Nejspíš podle stejných zásad jako jakýkoli jiný hospodský tvor, a že už po mě hezkých pár lidí zbaběle mrsklo židlí, když jsem jim nastavil záda.

„Promiň, kamaráde,“ smutně jsem se na Kouzelníka usmál. Před ním stál další panák a on sám vypadal, že tu každou chvíli definitivně zapustí kořeny a stane se dalším z městských přízraků, přikovaných pevně na jedno místo, a po staletí děsící náhodné návštěvníky vyprávěním smutných historek. Tenhle jim u toho možná předvede nějaký nepovedený pokus o karetní trik a na odchodnou je pozvrací. Zatímco já teď opouštím letiště, on rozhodně ještě sedí v tom non-stopu. A už dva roky nezestárnul ani o den. Ale ještě zpátky do toho okamžiku, v němž jsem se mu chystal sdělit svůj neúspěch při boji s hospodskou vílou.

„Myslel jsem, že toho skrčka dostanu. Ale byl... zákeřnej.“
Na to mi neřekl nic. Smířený s osudem jen pokýval hlavou a vypil další čtyři centilitry jantaru.
Zvedl jsem se a vystoupal nahoru po schodech. Já, nový Kouzelník.